

Hebreerbrevet 1:10-12

“Och: Du, Herre, har i begynnelsen lagt jordens grund, och himlarna är dina händers verk. De skall gå under, men du förblir. De skall alla nötas ut som en klädnad. Som en mantel skall du rulla ihop dem, och som en klädnad skall de bytas ut. Men du är densamme, och dina år har inget slut.”

Detta är helt klart en av Bibelns svåraste texter att tackla. Hebreerbrevets författare citerade här från Psalm 102 med anspelning på Jesus. Och då dessa ord i Psalm 102 riktades till HERREN (YHWH), blir därför den logiska tolkningen att Jesus därför måste vara YHWH (den evige Guden):

“HERRE [YHWH], hör min bön, låt mitt rop komma inför dig! ... Jag sade: Min Gud, tag inte bort mig mitt i livet, dina år varar från släkte till släkte. För länge sedan lade du jordens grund, himlarna är dina händers verk. De skall gå under, men du förblir. De skall alla nötas ut som en klädnad, du skall förvandla dem som man byter kläder, och de försvinner. Men du är densamme och dina år har inget slut.”¹

Men även om dessa två texter verkar utgöra bevis för att Jesus måste vara YHWH, finns det ändå en rad belägg som istället visar på motsatsen. Om vi börjar med sammanhanget kring texten för ämnet, kan vi läsa redan i inledningen att *”Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen”*.² Men hur kan Sonen utstråla Guds härlighet och samtidigt vara den Guden? Är det sin egen härlighet han i så fall utstrålar? Och hur kan han uppenbara Guds väsen om han är densamme? Är det i så fall sitt eget väsen han uppenbarar? Dessutom har hebreerbrevets författare haft som målsättning med det första kapitlet att visa på Sonen (Jesus) som *“så mycket större än änglarna”*. Men om både författaren och mottagarna av detta brev var övertygade om att Jesus var den evige Guden, kan man undra varför författaren hade för avsikt att jämföra Sonen med änglarna. Borde det inte ha varit en självklarhet för dem att Sonen som Gud var större än änglarna? Inte nog med det, i tredje kapitlet fortsatte författaren med att jämföra Jesus med Mose.³ Till vilken nytta om deras övertygelse ändå var att Jesus var Gud? Går vi sedan vidare till Hebreerbrevets andra kapitel ser vi ytterligare att Jesus inte kan vara Gud och därmed inte heller Skaparen av allt. Författaren citerade här från Psalm 8:5-7 med anspelning på Jesus:

*“Det är inte under änglar han har lagt den kommande världen som vi talar om. På ett ställe har någon vittnat: Vad är en **människa**, eftersom du tänker på henne, eller en **Människoson**, eftersom du tar dig an honom? En liten tid gjorde du honom ringare än änglarna, och du krönte honom med härlighet och ära. Allt har du lagt under hans fötter.”⁴*

Både brevets författare och mottagarna av brevet kände väl till orden i 4 Mosebok: *“Gud är inte en **människa**, så att han skulle ljuga, inte en **människoson**, så att han skulle ångra sig”*.⁵ Eftersom författaren här valde att citera en text där Jesus betonas som just ”människa” och ”människoson”, borde han, logiskt sett, inte ha förknippat Jesus med den Guden. Ja, blotta tanken att Gud skulle

¹ Ps. 102:2-3, 16-17, 25-28

² Hebr. 1:3

³ Hebr. 3:2-6

⁴ Hebr. 2:5-8

⁵ 4 Mos. 23:19

transformera sig själv till människa är totalt främmande inom judendomen. Detta anses tillhöra hedendomen och är därmed inte förenligt med Skrifternas undervisning om den sanne Messias.

En annan betydelsefull sak med Psalm 102 är att den betryckta person som ropade till YHWH inte bara använde sig av det namnet, utan även orden ”min Gud”. Det intressanta är att Jesus använde sig av precis samma ord när han titulerade YHWH, både innan och efter sin uppståndelse (Joh. 20:17; Upp. 3:2, 12). Men om nu Jesus själv kallade YHWH för ”min Gud”, hur kunde då hebreerbrevets författare se Jesus som den Guden? Går vi sedan vidare till Jesu egen undervisning ser vi att det var YHWH som var skaparen och inte han själv:

*”Från skapelsens början gjorde **Gud** dem till man och kvinna. Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött. Så är de inte längre två, utan ett kött.”*⁶

*“Det skall i de dagarna komma en sådan nöd att något liknande inte har förekommit sedan **Gud** i begynnelsen skapade världen, och inte heller skall komma.”*⁷

*”Sedan de hade blivit frigivna, gick de till sina egna och berättade allt vad översteprästerna och de äldste hade sagt till dem. När de hörde det, ropade de endröktigt till **Gud** och bad: ’Herre, du som har skapat himmel, jord och hav och allt som är i dem ... Ja, de gaddade sig verkligen samman i denna stad mot din helige tjänare **Jesus**, som du har smort.’”*⁸

*”Då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som sitter på tronen och tillber honom som lever i evigheternas evigheter. De lägger ner sina kronor inför tronen och säger: ’Du, vår Herre och **Gud**, är värdig att ta emot pris, ära och makt, ty du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat.’ ... Och jag såg mitt för tronen och mitt ibland de fyra väsendena och de äldste ett **Lamm** stå där, som såg ut att ha blivit slaktat.”*⁹

Men hur skall vi då tackla Hebreerbrevet 1:10-12? Som tidigare nämnts är detta en av de svåraste texterna att reda ut. Uppenbart verkar det som att hebreerbrevets författare såg Jesus som på något sätt *delaktig* i skapelsearbetet, även om han inte såg honom som den verkliga Skaparen. Lite längre fram i Hebreerbrevet skrev han nämligen att *”Gud är den som har byggt allt”*.¹⁰ De texter som visar på Jesu delaktighet betonar att allt skedde *genom* honom, vilket framgår bland annat i början av det första kapitlet:

*”Så har vi bara en Gud, Fadern, från vilken allting är och till vilken vi själva är, och en Herre, Jesus Kristus, **genom** vilken allting är och **genom** vilken vi själva är.”*¹¹

---

⁶ Mark. 10:6-7

⁷ Mark. 13:19

⁸ Apg. 4:23-27

⁹ Upp. 4:10-11; 5:6

¹⁰ Hebr. 3:4

¹¹ 1 Kor. 8:6

*”i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat **genom** honom och till honom. Han är till före allting, och allt består **genom** honom.”¹²*

*“Honom har han insatt till att ärva allting, och **genom** honom har han också skapat världen. Sonen utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen och uppehåller allt genom sitt mäktiga ord. Och sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets **högra sida** i höjden.”¹³*

I sista texten ser vi dessutom att Jesus sitter på Guds högra sida, vilket underförstått betyder att han inte samtidigt kan vara den Guden. Förutom att världen skapades *genom* Sonen och inte *av* honom, ser vi i sista texten att Fadern har insatt Jesus till att *ärva* allting. Detta ger helt naturligt upphov till en rad frågor. Om Jesus är kallad att *ärva* allting, hur kan han då samtidigt vara Gud? Och om det nu är så att Jesus har skapat världen, borde då inte världen tillhört honom redan från början? Men om världen tillhör honom, hur kan han då samtidigt vara arvtagare till den? Normalt är man inte arvtagare till det man redan äger. Vem skulle skriva ett testamente med orden: *“Arvtagare till all min egendom skall vara jag själv”*? Nej, logiskt sett kan Jesus inte vara den evige Guden eftersom han är insatt till att ärva allt. Fadern däremot är den Guden och den som *“i begynnelsen skapade världen”*. Vad det sedan innebär att Sonen sitter på Majestätets högra sida har den messianske juden Stefan Blad gett en bra förklaring på:

“Uttrycket ‘högra sida’ är ett judiskt uttryck för delegering av auktoritet och representantskap och bör inte förstås bokstavligt som något geografiskt.”¹⁴

Avslutningsvis, låt oss inte glömma Jesu egen undervisning om vem ”min Gud” är, en undervisning där han exkluderade sig själv både som den Guden och som världens skapare:

*”Hur skall ni kunna tro, ni som tar emot ära av varandra och inte söker den ära som kommer från **den ende Guden**?”¹⁵*

*“Detta är evigt liv att de känner **dig, den ende sanne Guden**, och den som du har sänt, Jesus Kristus.”¹⁶*

---

¹² Kol. 1:16-17

¹³ Hebr. 1:2-3

¹⁴ <http://www.messianskaforeningen.se/> 2009-12-23

¹⁵ Joh. 5:44

¹⁶ Joh. 17:3